

гато азъ лежахъ въ краката на Ноя!
Ти не ме допусна да се вестя при жи-
вотнитѣ.

Вълкътъ замлъкналь.

Камилата се изправила на дългитѣ
си крака и рекла:

— Вие, навѣрно ме смѣтате за пе-
ленлче, което бозае още млѣко отъ

майка си и нищо не разбира. Но ще се
съгласите, че още преди Адама и Ноя
се е знаело, че на лъжата краката сж
кжси! Моитѣ крака, както виждате, сж
достатъчно дълги да стигна хлѣба. Пъкъ
и азъ съмъ наистина по-стара отъ васъ.

И тя изяла хлѣба.

Ранъ - Босилекъ

По мегдани, по сборове,
свиря цѣль животъ навредъ.
Спя изъ чуждитѣ дворове,
свиль глава до нѣкой плеть.

Нѣмамъ кжша, ни дечица.
Нѣмамъ никого въ свѣта.
Самъ съмъ като кукувица,
тъй живѣя въ самота.

Моятъ покривъ е небето;
моятъ домъ е всѣки кжтъ:
изъ гората, на полето,
въвъ селото и градътъ.

Старъ съмъ и безсиленъ доста,
но да прося ме е срамъ,
съсь гждулчицата проста
хлѣба си изкарвамъ самъ.

Тя ми е другарка вѣрна,
въвъ теглото — радостъта.
Съ нея мжката си черна
разпилявамъ по свѣта.

Славчо Ангеловъ